

**VIDA EREMÍTICA
A L'ESGLÉSIA DE TARRAGONA**

ESTATUTS

DECRET

de 10 de gener de 2006 pel qual s'aproven els Estatuts de la vida eremítica en l'àmbit de la nostra arxidiòcesi

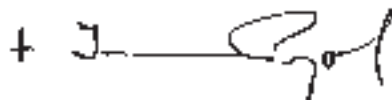
Atesa la necessitat de procedir a la revisió dels estatuts de la Vida Eremítica vigents a la nostra arxidiòcesi, per tal d'adaptar-los al moment present, tot recollint l'experiència dels anys en què han estat vigents,

Vist el nou projecte d'estatuts de la Vida Eremítica presentat pel P. Eduard Canals Casas, que té encomanada l'atenció a aquesta àmbit de la vida diocesana,

Fetes les consultes pertinents al fiscal per a l'estudi d'estatuts i reglaments d'associacions, fundacions i altres entitats o organismes eclesials i al delegat de Vida Consagrada,

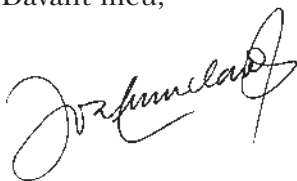
PEL PRESENT DECRET aprovo els adjunts estatuts de la Vida Eremítica en l'àmbit de la nostra arxidiòcesi, els quals substitueixen els fins ara vigents.

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.



† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Davant meu,



Joaquim Claver Caselles
Secretari general i canceller

I. LA CRIDA AL DESERT

1. L'Esperit Sant que fecunda l'Església amb els seus dons i carismes, ja en els primers segles va suscitar entre els creients homes i dones cridats a seguir Jesús de Natzaret al desert «profund» de la solitud, el silenci, la pregària i la contemplació, imitant el seu estil de vida austera i penitent durant quaranta dies i quaranta nits, abans de començar la seva vida pública itinerant per anunciar la bona nova del regne de Déu.
2. Aquest estil de vida anacorètica, tan present en la primitiva Església amb els Pares del desert (Antoni, Pacomi, Pau, Hilari, etc.), que defineix molt bé el perfil propi de la vida anacorètica fidel al Jesús de l'evangeli pregant sol a la muntanya, va ser la primera forma de vida consagrada reconeguda per la comunitat cristiana, juntament amb les verges dedicades al servei del seu únic Senyor i dels seus germans i germanes del món.
3. Mai no han faltat a l'Església famílies religioses amb una espiritualitat eremítica (la Camàldula, la Cartoixa, el Carmel, Charles de Foucauld...), i és que l'Esperit, sempre present i actuant, continua cridant alguns seguidors del Jesús de l'evangeli, portats per l'amor indivisible a ell a viure en el desert per dedicar «la seva vida a la lloança de Déu i la salvació del món a través d'una separació més estricta del món, el silenci de la solitud, la pregària assídua i la penitència» (CIC, c. 603).
4. A l'Església d'Occident, d'uns anys ençà, torna a estar viu aquest carisma de la vida eremítica, amb la radicalitat genuïna del monaquisme més primitiu. Aquesta recuperació de la vida anacorètica, no hi ha dubte, és una gràcia i un do de l'Esperit a l'Església en general, en un procés de renovació de la vida consagrada. Cal recordar que la nostra Església de sant Pau i sant Fructuós va ser en altre temps una de les avantguardes de la vida eremítica, sobretot al Montsant i a Samuntà, com en altres llocs. I per això, avui, vol ser la continuadora d'aquells eremites que es van establir a les nostres muntanyes i van ser sal i llevat del Regne en altres temps.
5. La nostra Església metropolitana i primada, després del reconeixement oficial d'aquesta forma de vida consagrada per part de l'Església universal (CIC, c. 603), i després d'uns anys d'experiència amb els estatuts aprovats *ad experimentum* el 29 d'abril de 1986, vol reconfirmar oficialment i a perpetuïtat aquest estil de vida consagrada i evangèlica, és a dir, el camí personal del monjo o monja eremita que, en el silenci contemplatiu, cerca la joia d'estimar, adorar, lloar i beneir el Pare de nostre Senyor Jesucrist tot pregant pels seus germans i germanes del món i tot evitant possibles pseudoeremites, dels quals tampoc se'n va veure lliure l'eremitisme dels Pares del desert.

II. EL CARISMA DEL DESERT

6. Per tal que la vida eremítica tingui el reconeixement convenient i la seva validesa a la nostra Església, caldrà que tingui com a base un compromís seriós i públic de vida cristiana i consagrada, amarada de pregària contemplativa, de silenci i solitud, d'austeritat i pobresa, de virginitat per amor al Regne i de disponibilitat evangèlica, d'acord amb aquella vivència evangèlica dels Pares del desert, i també amb l'actual normativa canònica de l'Església i les orientacions d'aquests Estatuts.
7. Aquest carisma propi del monjo o monja eremita és, en el món d'avui, una interpel·lació a la nostra societat del benestar per la forma radical de viure els valors de l'evangeli de les benaurances. Tot això, que és obra i gràcia del Pare del cel, fa que l'eremita anticipi i acceleri la vinguda del Regne en el nostre món, sense ser del món.
8. L'eremita, endut per un amor apassionat a Jesucrist, és ben present, però de manera molt original, en el nostre món, situant-se amb la seva contemplació en el cor mateix de l'Església, i ben a prop de Jesús, el Senyor Ressuscitat, que ha vingut, és amb nosaltres i ha de venir. Aquesta contemplació, però, no el fa sentir-se estrany a la creació ni als germans, perquè l'Esperit, que fa noves totes les coses, humanitza el cor contemplatiu fent-lo més fratern, solidari i acollidor.
9. Aquest estil de vida monàstica i eremítica té com a espai o lloc de realització el silenci i solitud del desert més profund, d'acord amb les paraules bíbliques: «La portaré al desert i li parlaré al cor.» Aquest desert és un do de l'Esperit que crea les condicions necessàries de silenci i solitud per escoltar la Paraula, i això ja sigui a la muntanya o a la ciutat, fent de la ciutat el propi desert, gràcies a l'Esperit, però sempre amb «una separació més estricta del món» (CIC, c. 603), característica pròpia de l'anacoreta.
10. Aquest desert al qual l'Esperit porta l'eremita demana la deguda estabilitat, garantia d'autenticitat. L'eremitisme tombarre, ja ho sabem prou, és un senyal clar que no és l'Esperit de Déu el que porta aquest cristià al desert. Per això, un cop triat el lloc on vol viure la seva crida al desert, l'eremita no el canviarà sense parlar-ne amb l'Arquebisbe o amb el seu delegat, després de fer-ne el degut discerniment personal.
11. Aquestes normes o orientacions generals volen ajudar a discernir, tant per al bé de l'Església diocesana com per a l'eremita mateix, el que en la nostra Església de Tarragona s'entén i es reconeix com a vida eremítica o anacorètica, sense intentar ofegar l'Esperit que suscita en la seva Església noves formes de vida evangèlica d'acord amb les necessitats dels temps. Volem estar sempre oberts i atents a aquest Esperit que fa noves totes les coses.

III. LA NORMA DE VIDA

12. Els eremites i les eremites, amb el seu seguiment del Jesús de l'evangeli, verge, pobre i disponible, «mostren a cadascú aquest aspecte interior del misteri; de l'Església, que és la intimitat personal amb el Crist». «Amagada als ulls dels homes, la vida de l'eremita és predicació silenciosa d'aquell a qui ha donat la seva vida, perquè, per a ell, ho és tot. Es tracta d'una crida particular a trobar en el desert i en el combat espiritual la glòria del Crucificat» (*Catecisme de l'Església catòlica*, n. 921).
13. Si bé la vida supera totes les lleis, i malgrat que aquesta crida personal sigui plenament autònoma, l'Església estableix per a la vida eremítica una norma de vida pròpia i personal, sota el guiatge del bisbe diocesà (cf. CIC, c. 603 § 2), que és el seu superior legítim.
14. Aquesta norma de vida evangèlica esdevé pública, per la professió dels consells evangèlics, en mans de l'Arquebisbe, ja sigui en forma de vot o de promesa, després del discerniment imprescindible i la formació necessària.
15. Aquesta norma de vida ha de concretar el compromís personal amb la pregària, que el porta a «la intimitat personal amb el Crist» (*Catecisme...*, n. 921). El monjo o la monja, fidel al sacerdoci reial del baptisme, fa de la seva vida una litúrgia constant, dedicant-se del tot a la lloança de Déu. Tota la seva vida de fe es nodreix de pregària que fa créixer en el coneixement, el desig i l'amistat de Jesús, el Senyor. «La contemplació de les coses divines i l'assídua unió amb Déu en l'oració han de ser el deure primer i principal de tots» (CIC, c. 663) els qui consagren a Déu la seva vida. Més que dedicar un temps a la pregària cada dia, l'eremita converteix tot el dia en oració. Li és una invitació constant la presència sacramental i familiar del Senyor a l'eremita, amb la deguda autorització, i una ajuda reconfortant la comunió diària, combregant en una pausada celebració litúrgica de la Paraula, a l'hora més adient.
16. Aquesta pregària contemplativa i constant donarà un sentit de transcendència i d'esperança cristiana a tota la seva vida, fent que estigui a l'aguait de la vinguda del Senyor Jesús, del qual s'ha enamorat i pel qual ho ha deixat tot. Són una ajuda la Litúrgia de les Hores, la *lectio divina*, etc. I li dóna, sobretot la pregària litúrgica, un sentit profund d'Església, ja que el fa sentir en solidaritat i comunió amb els germans i germanes, tot pregant constantment al Pare per la salvació del món.
17. La pròpia norma de vida ha de marcar els límits del desert personal o separació del món (cf. CIC, c. 603 § 1) —relacions familiars i socials—, ja que el desert és, amb el seu silenci i soledat, l'experiència cristiana més característica de l'eremita; un desert on Déu parla al cor de la

- persona i on cal fer silenci per escoltar-lo, com Maria, la mare de Jesús, que acollia en el seu cor contemplatiu la Paraula del Senyor.
18. Les relacions humanes, familiars i socials de l'eremita seran sempre fraternes, cordials, amara des de senzillesa i de caritat evangèlica. Tindrà dels esdeveniments tan sols aquella informació necessària que l'ajudi a pregar més intensament pels seus germans i germanes del món.
 19. Amb un constant discerniment en l'Esperit, l'eremita veurà què destorba el veritable silenci i trenca la soledat del desert on ha acceptat de viure tot seguint la crida d'aquest mateix Esperit, i això tant pel que fa a visites com a correspondència, telèfon, viatges o sortides de l'ermita.
 20. «Amagada als ulls dels homes, la vida de l'ermità és predicació silenciosa d'aquell a qui ha donat la seva vida, perquè, per a ell, ho és tot» (*Catecisme de l'Església catòlica*, n. 921). Aquest és el seu carisma i aquesta és la seva missió eclesial. Així, doncs, no formarà part d'organismes pastorals, diocesans ni parroquials, ni durà habitualment a terme a la parròquia cap mena d'activitat catequètica ni social organitzada, coses que si bé són bones, corresponen a altres carismes en l'Església. Això no vol dir que, en cas de necessitat, per absència del prevere, i amb el consentiment habitual de l'Arquebisbe, no pugui animar l'assemblea eucarística i portar la comunió als malalts de la parròquia, i ocasionalment podrà ser convocat o convocada a reunions adients, per donar testimoniatge de la seva opció pel desert. Tot i que la seva presència «sigui amagada als ulls dels homes», com a membre que és per la seva consagració a l'Església diocesana, constarà a la Guia de l'Arquebisbat, amb l'adreça postal de la seva ermita.
 21. L'acolliment, tan propi dels Pares del desert, el practica l'eremita segons l'esperit amistós i evangèlic que ha d'animar sempre la seva vida; també, però, amb aquella prudència que li fa defugir les visites de curiosos i dels professionals de la informació, que no són a vegades una bona ajuda per a la seva vida de silenci i soledat.
 22. L'acolliment per uns dies d'alguna comunitat contemplativa coneguda pot ser una bona ajuda per refermar el seu propòsit de fidelitat a la crida personal al desert i edificar-se mútuament; i més encara si és amb la pròpia comunitat, en el cas de pertànyer a un institut de vida consagrada d'acord amb el qual fa aquesta experiència eremítica.
 23. Quan per necessitat o caritat ha de deixar l'ermita durant quinze dies o més, ho farà saber a l'Arquebisbe, sota el guiatge del qual ha de viure, o al seu delegat. I això, no per veure's limitat o limitada en la seva llibertat, sinó per sentir-se confirmat o confirmada en aquesta fidelitat al propi carisma de silenci i de desert.
 24. La mateixa norma de vida de l'anacoreta determina de quina manera vol viure el sentit cristià de la penitència. Si «tots els fidels, cadascun a

la seva manera, estan obligats per la llei divina a fer penitència» (CIC, c. 1249), l'eremita fa, de la penitència, segons la definició eclesial de vida eremítica (cf. CIC, c. 603), un tret fonamental de la seva opció pel desert.

25. Aquesta penitència es concreta en un estil de vida pobra en tot, sense seguretats temporals, sense comoditats, sense companyia, una vida necessàriament obligada a la llei del treball, fidel a la consigna monàstica *ora et labora* per guanyar-se el pa de cada dia. Aquest estil penitent va portant l'eremita a la conversió del cor, a una austeritat de pobre, a una confiança total en el Pare del cel que té cura de les flors del camp i els ocells del bosc, i a la plena llibertat dels fills de Déu.
26. Amb aquest sentit de penitència, l'eremita s'ajustarà al seu horari personal, que presentarà a l'aprovació de l'Arquebisbe o del seu delegat. L'horari donarà prioritat als espais de pregària, a les hores obligades de treball i al temps de descans necessari, com també a les possibles anades a visitar la família per complir amb els deures de pietat filial o de relacions familiars. L'horari l'ajudarà a aprofitar el temps i a defugir l'ociositat, donant, però, espai a aquells imprevistos impossibles de programar que vénen exigits per l'educació o la caritat. Aquest horari pot ser diferent segons l'època de l'any, ja que normalment s'haurà de regir per les hores de sol.
27. Se li recomana que en certes diades i temps litúrgics intensifiqui aquesta compunció del cor amb vetlles de pregària i dies de dejuni més intens, sempre, però, havent-ne fet el degut discerniment i amb el consell del seu mestre d'esperit.
28. Amb fidelitat a aquesta «norma personal de vida» sota el guiatge de l'Arquebisbe, l'eremita «trobarà en el desert i en el combat espiritual la glòria del Crucificat» (cf. *Catecisme de l'Església catòlica*, 921).

IV. L'ITINERARI DEL DESERT

El discerniment

29. El discerniment, com en temps d'aquells primers Pares del desert, ha d'acompanyar l'eremita en la seva opció per aquest estil de vida evangèlica en el seguiment del Crist. I és que la vida eremítica és una gràcia de vocació cristiana que comporta una forta exigència de pregària personal, de silenci contemplatiu, de solitud i de penitència. Això exigeix de la persona batejada que es creu cridada a aquest estil de vida en l'Església, que faci un seriós discerniment d'aquesta crida abans de prendre cap decisió. Si és membre d'una família religiosa,

necessita, no cal dir-ho, l'autorització escrita del superior competent i acceptar aquests Estatuts el temps que visqui com a eremita a la nostra Església. Aquesta decisió ha d'anar acompanyada d'una llarga reflexió i d'una intensa pregària per veure quins són els camins de Déu.

30. La persona que se sent cridada a aquest estil de vida evangèlica tindrà el seu mestre de l'esperit, que pot ser molt bé un altre o una altra eremita amb experiència que l'ajudi en aquest discerniment i formació inicial.
31. Ajuda a fer aquest discerniment, a més d'assimilar tot el que hem dit del carisma del desert, conèixer les possibles desviacions, impròpies de l'autèntic eremitisme, segons la doctrina dels Pares del desert, és a dir: la independència de tot vincle eclesial, la voluntat pròpia, el tancament en els propis interessos i la pietat personal, la impermeabilitat de cara als altres prescindint de tothom, l'orgull espiritual per creure's fidel a l'evangeli, instal·lar-se en una vida fàcil i mediocre tot mantenint unes aparences de pobresa i solitud que no són altra cosa que romanticisme, etc.
32. En fer el discerniment necessari cal tenir present que l'eremitisme, o millor el pseudoeremitisme, pot ser el recurs momentàniament fàcil per a persones inquietes, inconstants, inestables, immadures o descontentes de tot. Tot i així se'ls pot admetre a un temps d'experiència, vetllant, però, per les exigències d'aquest estil de vida. Això els ajudarà a veure que no és aquesta, la crida de Déu. Si es tracta d'una persona de la qual l'Arquebisbe dubta que sigui cridada pel Senyor a aquesta vida de desert i de silenci, l'experiència ajudarà a discernir si és una veritable vocació o bé el radicalisme d'un nou convertit.

La formació

33. La formació inicial, que, amb el guiatge de l'Arquebisbe o del seu delegat, durarà almenys tres anys, comprendrà, en primer lloc, una ascètica ferma i constant de fidelitat a la pregària, a la soledat, al silenci, a l'escolta de Déu, defugint possibles evasions pietoses, com poden ser excessives lectures espirituals...
34. No cal dir que aquesta formació comprendrà també els aspectes bíblics, catequètics i teològics, espirituals i històrics necessaris per iniciar-se en la vida monàstica eremítica, segons la capacitat i el nivell ja aconseguit per l'aspirant. La persona que no ve d'un institut religiós, i, doncs, sense experiència de vida consagrada, s'intentarà que, abans no visqui sola a l'ermita, experimenti la vida comunitària en algun monestir que benèvolament l'aculli durant un temps discrecional, amb el treball personal a canvi de l'acolliment.

35. La formació, no cal dir-ho, ha de ser permanent i sense desànim. Hi poden ajudar les reunions fraternals, convocades periòdicament per l'Arquebisbe o pel seu delegat, sobretot en els temps forts de la litúrgia, que l'eremita ha de viure intensament. En aquest estil de vida en soledat són molt necessàries aquestes trobades per tenir un diàleg i contrast d'experiències i, sobretot, la pregària en comú de persones que han fet una mateixa i difícil opció. Aquestes reunions generals no exclouen ni impedeixen la visita fraternal, discreta i edificant entre les persones que han fet aquesta mateixa opció pel desert.

El compromís

36. Passat aquest temps de discerniment, de formació i de prova, l'Arquebisbe reconeix l'eremita com a consagrat a Déu en l'Església, mitjançant la professió pública dels tres consells evangèlics (cf. CIC, c. 603 § 2), ja sigui amb vots o promeses i, en un primer moment per un termini de tres anys; després, d'una forma definitiva. Si és membre profés perpetu d'un institut religiós, perdura la mateixa consagració feta i només farà una promesa especial que el vinculi com a eremita a l'Església local. Si és clergue extradiocesà, per la professió perpètua, queda adscrit a la nostra Església diocesana, notificant-ho al bisbe corresponent. Uns i altres, segons la llei de l'Església per a les persones consagrades, «abans de la professió perpètua, han de fer testament que sigui vàlid també segons el dret civil» (CIC, c. 668 § 1).
37. Aquesta professió pública o promesa especial en mans de l'Arquebisbe es farà, tant com sigui possible, a la parròquia a la qual pertany l'eremita, dins la celebració eucarística i davant la comunitat cristiana del lloc, de manera que l'eremita se senti vinculat o vinculada a l'Església diocesana a través de la comunitat parroquial.
38. L'Església local, per la seva part, a través de l'Arquebisbe o del seu delegat, cercarà els llocs idonis per viure els fidels cridats per l'Esperit, amb l'estabilitat necessària pròpia d'aquest estil de vida consagrada, i amb un conveni escrit amb l'Arquebisbat que concreti les condicions de l'ocupació i estada, si el lloc és de l'Església, o bé amb el propietari del lloc que no ho sigui. El lloc pot ser una eremita tradicional, l'abadia d'una parròquia del món rural, etc., o en nucli urbà. S'admet també la creació de laures, tradicionals altres temps en el desert contemplatiu, però amb la independència pròpia de cada eremita, que viu «la seva pròpia norma de vida».
39. L'Arquebisbe o del seu delegat tenen el compromís de vetllar per aquestes persones que, acceptant les normes establertes en aquests Estatuts, facin opció pel monaquisme eremític; vetllaran per la seva vida

espiritual, la seva salut física i estat d'ànim i estaran atents als problemes que puguin sorgir d'aquest estil de vida evangèlica. L'Arquebisbe i l'eremita cercaran junts la solució als problemes d'assistència sanitària i de vellesa, procurant que no siguin carregosos per a ningú, posant sempre, però, la confiança en la providència del Pare que tenim al cel. Es posaran també d'acord per a les despeses de manteniment i conservació de l'ermita, tenint present que la presència de l'eremita és una garantia de seguretat i manteniment per a l'edifici que ocupa.

40. Compromís de l'eremita és viure amb generositat constant i renovada en el seguiment del Crist, amb una vivència fidel dels consells evangèlics, professats de manera pública i eclesial. Aquests consells els viurà com a expressió d'amor a Jesucrist i d'esperança en ell, que l'ha cridat al silenci contemplatiu del desert per «parlar-li al cor».
41. La virginitat per amor al regne del cel és un compromís d'amor apassionat a Jesucrist que fa que l'eremita el cerqui per damunt de tot i, sense fer-se estrany als altres, a les realitats temporals ni als esdeveniments socials, doni amb joia i esperança un testimoniatge d'amor total i universal al Pare i als germans. Demostrarà que avui i aquí el Senyor pot omplir i desbordar d'amor tota una vida, eliminant egoismes i tancaments estèrils. Serà, també, un testimoni pasqual de les realitats que han de venir i que seran definitives en aquell estat de ressuscitats, «quan els homes no tindran muller ni les dones tindran marit».
42. La pobresa eremítica és un compromís radical que redueix les despeses als mínims indispensables pel que fa a la casa, al manteniment, als viatges, etc. ja que per al monjo o monja eremita l'única riquesa ha de ser aquell que omple el cor de qui el cerca. Viurà del fruit del seu treball, treball que farà a l'ermita o al seu voltant dedicant-hi les hores laborals necessàries per treure'n el seu proveïment i que li serveixi també de lleure, però sense el neguit que treu la pau del cor. Cal vigilar que el treball no es mengi el temps assenyalat per a la pregària i esdevingui una evasió perillosa quan se sent punyent la soledat del desert. Sense estar mai ocios o ociosa, donarà sempre un testimoni de confiança en el Pare que tenim al cel i que és la font de tota subsistència. Compartirà amb els pobres i necessitats el fruit del seu treball. Almenys una vegada l'any revisarà, amb l'Arquebisbe o el seu delegat, les seves despeses, i això no per un afany de control, sinó per discernir aquesta fidelitat a la pobresa evangèlica, tan pròpia de la vida anacorètica.
43. L'obediència serà, encara que sembli un contrasentit, el compromís evangèlic que determinarà i garantirà l'autèntic monjo o monja eremita. Cercar sempre i en tot la voluntat del Pare és una exigència potser més

forta en l'home o en la dona que viu al desert i que més fàcilment, potser, pot fer la seva voluntat. Aquesta obediència és docilitat a les mocions de l'Esperit i es concreta en una submissió al guiatge de l'Arquebisbe, segons la norma pròpia de vida, i també als consells i orientacions del mestre de l'esperit. És docilitat als trets característics que acrediten una veritable vida monàstica eremítica, dins la llibertat i autonomia pròpies d'aquest estil de vida. I és, sobretot, fidelitat a l'evangeli de Jesús, amb la docilitat de Maria de Natzaret, que deia: «Faci's en mi segons la vostra Paraula.»

44. L'eremita té el compromís, també, de ser una persona plena i encomanadissa de joia pasqual, del goig evangèlic del Regne, semblant al d'aquell home que troba un tresor amagat en un camp, i «ple de joia, se'n va a vendre tot el que té i compra aquell camp» (Mt 13,44). L'eremita ha trobat aquest tresor amagat. Per damunt de tot, cerca aquell que és font d'alegria i que sempre li surt al pas, s'esforça a viure per ell, que l'ha cridat a viure les benaurances amb una fidelitat generosa i total a l'Esperit. Jesús, el primer eremita que les va viure, l'acompanya amb el seu exemple, la seva força i la seva esperança. I això el fa sentir feliç enmig de les incomprendiments i crítiques de la gent per la seva aparent inutilitat pastoral. Com a contemplatiu o contemplativa valora la seva missió especial en l'Església, una vida orant i fraterna amagada en Déu, ben unida al seu mestre i amic, incomprès i perseguit, trobant en el desert i «en el combat espiritual la glòria del Crucificat» i Ressuscitat (*Catecisme de l'Església catòlica*, n. 921).

L'ALLUNYAMENT DEL DESERT

45. L'aspirant a la vida eremítica pot interrompre, durant el temps de prova, la seva experiència de desert en qualsevol moment en què cregui que no és aquest el seu camí, després del degut discerniment i havent-ne parlat amb l'Arquebisbe o amb el seu delegat.
46. Un cop fets els vots o promeses, si creu el profés o la professa que ha d'abandonar aquest estil de vida consagrada, després de seriosa reflexió i de parlar-ne amb el seu mestre de l'esperit exposarà per escrit a l'Arquebisbe les causes que el mouen a demanar la dispensa dels vots i el retorn a la vida secular. Serà un allunyament definitiu del desert, sense possibilitat de retorn en aquesta nostra Església.
47. Si algun o alguna eremita no complís aquests Estatuts i la seva manera de viure no s'ajustés a l'esperit de la vida eremítica, l'Arquebisbe podrà, després de la deguda correcció fraterna, convidar-lo a deixar aquest

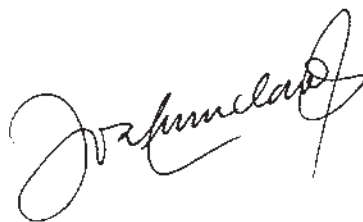
estil de vida. I en el cas de no acceptar l'amonestació de l'Arquebisbe, aquest podrà fer públic mitjançant un decret que l'Església local no el reconeix com a eremita.

48. Confiant, però, en el Senyor que ens salva, atent a la seva Paraula, compartint el pa i el vi eucarístics i contemplant constantment Maria, la Verge fidel, l'eremita anirà veient confirmada la seva fidelitat en els moments difícils del seu camí pel desert, fins arribar a endinsar-se en el misteri de la Trinitat Santa, Pare, Fill i Esperit Sant, a la qual sigui donada tota glòria pels segles dels segles.

CERTIFICO que els presents Estatuts, pels quals es regirà la VIDA EREMÍTICA en l'àmbit de l'arxidiòcesi de Tarragona, han estat aprovats per decret del Sr. Arquebisbe de Tarragona de data de 10 de gener de 2006.

En segellem en document original dos exemplars i a un sol efecte: l'un és lliurat a la Delegació Diocesana per a la Vida Consagrada i l'altre és dipositat a l'arxiu de la cúria arxidiocesana.

Tarragona, 10 de gener de 2006



Joaquim Claver Caselles
Secretari general i canceller

